

СТЪКЛЕН ПРИНЦ

СЕМЕЙСТВО РОЯЛ

КНИГА ВТОРА

ерин уот

Превод от английски Галя Георгиева

Уо

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Broken Prince*

Copyright © 2016 by Erin Watt

All rights reserved.

Превод Галя Георгиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2073-7

*На почитателите, които обичат
тази поредица, колкото и ние я обичаме.*

ГЛАВА 1

РИЙД

КЪЩАТА Е ТЪМНА И ТИХА, КОГАТО ВЛИЗАМ В антрето откъм кухнята. Близо деветстотин и трийсет квадратни метра, а няма никого. Широка усмивка разполювява лицето ми. Братята ми са се разпилели нанякъде, прислугата я няма и кой знае къде е баща ми, което означава, че аз и момичето ми разполагаме с цялото роялско имение.

О, да.

Изтичвам през кухнята и се качвам нагоре. Дано Ела ме чака в леглото си с някоя от старите ми тениски, които използва за спане и с които е толкова сладка и секси.

Къде си, скъпа?

Не отговаря. Потупвам телефона в крака си. Сигурно тази вечер е излязла с приятелката си Валери, което всъщност е добре, защото имам нужда от душ, преди да я видя. Момчетата изпушиха цял тон трева у Уейд и не искам да

умириша стаята на Ела.

Нов план. Душ, бръснене и после издирвам момичето си. Свалям тениската, смачквам я в ръка и бутам вратата на спалнята си, без да си правя труда да включа осветлението. Събувам обувките и минавам по килима към банята.

Надушвам я още преди да я видя.

„Какво, по...?“

От противната миризма на рози, полепнала по ноздрите ми, се олюлявам и се подпирам на леглото.

Разпознавам коя е фигурата на матрака в тъмното.

– Няма начин – изфучавам.

Гняв разтърсва гърба ми, марширувам обратно до вратата и щраквам ключа на лампата. Груба грешка, слабата жълта светлина озарява стаята и разкрива очертанията на жена, с която не искам да имам нищо общо.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – репча се на бившата приятелка на баща ми.

– Липсваше ми – отвърща Брук Дейвидсън със свенлива усмивка.

Ченето ми увисва. Ебава ли се в момента? Набързо надзъртам в коридора да се уверя, че Ела още я няма. Тръгвам право към леглото.

– Махай се – изръмжавам и я хващам за китката, за да я издърпам от леглото. Мамка му, ще трябва да сменя чаршафите, защото ако има нещо, което да мирише по-гадно от стара бира и трева, то това е Брук Дейвидсън.

– Защо? Преди не се оплакваше. – Облизва червените си устни по начин, който, сигурен съм, би трябвало да бъде секси, но стомахът ми се преобръща. Имам много

дълбоки тайни от миналото си, за които Ела не знае. От много от тях направо би ѝ се догадило. Жената пред мен е една от тези тайни.

– Спомням си пределно ясно как ти казах, че никога повече не искам да се докосвам до пропадналия ти задник.

– А аз ти казах да не ми говориш така. – Самодоволната усмивка на Брук се превръща в тънка линия.

– Ще ти говоря както си искам – изхрочвам думите. Хвърлям бърз поглед към вратата. От притеснение започвам да се потя. Брук не може да е тук, когато Ела се прибере.

Как, за бога, въобще ще обясня това? Погледът ми попада върху дрехите на Брук, разпилени по пода – оскъдна къса рокля, дантелено бельо, чифт високи токчета.

Обувките ми по случайност са паднали до нейните. Цялата работа прилича на ужасна бъркотия.

Грабвам от пода токчетата на Брук и ги мятам на леглото.

– Каквото и да предлагаш, аз няма да го купя. Излез, мамка му.

– Накарай ме. – Тя хвърля обратно обувките. Преди да паднат на пода, едно от токчетата одрасква голите ми гърди.

Разтривам врата си. Освен на сила да я вдигна и да я изхвърля навън, не знам какво друго бих могъл да направя. Какво, по дяволите, ще обясня, ако сега Ела ме свари как извличам Брук от стаята?

Здрасти, скъпа, не се тревожи. Изхвърлям боклука. Не щеш ли, спях с приятелката на баща ми няколко пъти и

сега, след като те скъсаха, тя май иска да се напъха обратно в панталоните ми. Това не е отвратително или нещо подобно, нали? Прибави към това и неловко хихикане.

Стисвам юмруци. Гидиън винаги ми е казал, че съм самоунищожителен, но това вече е на съвсем друго ниво, човече. Аз го направих. Аз оставих гнева към баща ми да ме отведе в леглото с тая кучка. Убеждавах се, че след това, което стори на мама, заслужава да спя с гаджето му зад гърба му.

Е, явно шегата е на мой гръб.

– Облечи си дрехите – изсъсквам. – Този разговор приключи. – Застивам, когато чувам стъпки в коридора.

Някой вика името ми.

Брук килва глава. И тя го е чула.

Мамка му. Мамка му. *Мамка му.*

Гласът на Ела се чува точно зад вратата.

– О, чудесно, Ела си е вкъщи – мълви Брук, ала кръвта кънти в ушите ми. – Имам новини, които искам да споделя и с двама ви.

Това вероятно е най-тъпото нещо, което можех да направя, но единствената мисъл, течаща в глава ми, бе: „оправи това“. Тази жена трябва да *изчезне*.

Затова зарязвам всичко и тръгвам право напред. Хващам Брук за ръката, за да я вдигна от матрака, но кучката рязко ме издърпва на леглото. Опитвам се да не се докосвам до голото ѝ тяло, но загубвам равновесие. Тя се възползва от това и се набира по гърба ми. Лесно се ухилва до ухото ми, а купените ѝ гърди прогарят кожата ми.

Паникьосан, виждам как бравата се завърта.

– Бременна съм и бебето е твое – прошепва Брук.

„Какво?“

Целият ми свят застива.

Вратата се отваря. Прекрасното лице на Ела се спира върху моето. Виждам как радостта ѝ преминава в изумление.

– Рийд?

Замръзвам на място, но мозъкът ми работи на пълни обороти и пресмята като обезумял кога за последен път съм бил с Брук. Беше на свети Патрик. С Гид се размотавахме около басейна. Той се напи. Аз се напих. Беше много разстроен за нещо. Татко, Сав, Дайна, Стив. Нищо не разбирах.

Едва долавям звука от кикота на Брук. Виждам лицето на Ела, но всъщност не го виждам наистина. Трябва да кажа нещо, но не го правя. Зает съм. С това да се паникьосвам. С блуждаене.

Свети Патрик... Качих се по стълбите с препъване и се стоварих на леглото, после се събудих мокър от горещото засмукване около члена ми. Знаех, че не е Аби, вече бях приключил с нея, а и тя не е от хората, които биха се промъкнали в спалнята ти. Пък и кой съм аз да откажа безплатна свирка?

Ела отваря уста и казва нещо. Не чувам. Погълнат съм от ураган от вина и себеомраза и не мога да се измъкна от него. Мога само да се вирам в нея. Моето момиче. Най-красивото момиче, което съм виждал. Не мога да извърна поглед от тази златиста коса и големите сини очи, които ме умоляват да дам някакво обяснение.

„Кажки нещо“, заповядвам на неподчиняващите ми се гласни струни.

Устните ми не помръдват. Усещам студен допир до врата си и се сепвам.

„Кажи нещо, по дяволите. Не я оставяй да си отиде...“
Твърде късно. Ела изфучава през вратата.

Силното затръшване ме отрезвява. Донякъде. Все още не мога да се поместя. Едва дишам.

Денят на свети Патрик... Това бе преди повече от шест месеца. Не разбирам много от бременни жени, но на Брук не ѝ личи да е толкова напреднала. Няма начин.

Няма. Начин.

Няма. Начин. Това. Бебе. Да. Е. Мое.

Изстрелвам се от леглото и се втурвам към вратата, без да обръщам внимание на необузданото треперене на ръцете си.

– Сериозно ли? – носи се самодоволният глас на Брук. – Тръгваш след нея? Как ще изгълкуваш положението, сладък?

Обръщам се вбесен.

– Кълна се в бога, жено, ако не излезеш от шибаната ми стая, ще те изхвърля насила. – Татко винаги ме е учил, че мъж, който посяга на жена, е по-нисш и от земята под краката ѝ. Затова никога не съм удрял жена. Никога не съм изпитвал желание да го сторя, докато не срещнах Брук Дейвис.

Тя пренебрегва заплахата. Продължава да ме предизвиква, като изрича на глас всичките ми страхове.

– Какви лъжи ще ѝ наговориш? Че никога не си ме докосвал? Че никога не си ме пожелавал? Как мислиш, че ще реагира това момиче, когато разбере, че си спал с гаджетото на татенцето? Да не мислиш, че след това ще те иска?

Поглеждам към вече празния праг. Чувам приглушени звуци, идващи от стаята на Ела. Искам да претичам през коридора, но не мога. Не и докато Брук е в тази къща. Ами ако изскочи по гол задник и заяви, че е бременна с моето дете? Какво ще обясня на Ела? Как ще я накарам да ми повярва? Преди да мога отново да погледна Ела в очите, Брук трябва да се изпари.

– Изчезвай! – Изливам целия си гняв върху нея.

– Не искаш ли първо да разбереш пола на бебето?

– Не. Не искам. – Хващам тънкото ѝ, слабо тяло и съзирам малка подутина на корема ѝ. Жлъч изпълва устата ми. Брук не е от хората, които биха си позволили да напълят. Външният ѝ вид е единственото ѝ оръжие. Значи кучката не лъже за бременността.

Но това дете не е мое.

Може да е на баща ми, но със сигурност *не* е мое.

Отварям с трясък вратата и побягвам от стаята.

– Ела! – виквам. Не знам какво ще ѝ кажа, но е по-добре от нищо. Продължавам да се ругая, задето замръзнах така. Боже, колко съм прецакан.

Търча към нейната стая и спирам пред вратата. Хвърлям бърз поглед, но това с нищо не ми помага. В този момент долавям нисък, гърлен звук от форсиране на двигател на спортна кола. Приливът на паника ме кара да спринтирам надолу по стълбите, а Брук се киска зад мен като вещица на Хелюин.

Втурвам се към входната врата, но съм забравил, че е заключена, и докато я отворя, отвън вече няма и следа от Ела. Трябва да е тръгнала с пълна газ надолу по алеята. Мамка му.

Камъчетата под краката ми ме подсещат, че съм само по дънки. Завъртам се на пети и вземам стъпалата по три наведнъж, но рязко спирам – на стълбищната площадка застава Брук.

– Няма никакъв начин това бебе да е мое – изръмжавам ѝ. Ако то наистина беше мое, Брук отдавна щеше да е изиграла този коз, вместо да го крие в ръкава си. – А се съмнявам да е и на баща ми, иначе не би се разсъбличала като евтина курва.

– То е от когото аз кажа – хладно ми отвърща.

– Къде е доказателството ти?

– Не ми трябва доказателство. Ще е моята дума срещу твоята и докато пристигнат каквито и да било резултати от тестове за бащинство, аз вече ще имам пръстен на ръката си.

– Късмет с това.

– Не ми трябва късмет. Имам теб. – Опитвам се да мина покрай нея, обаче тя ме хваща за ръката.

– Не. Никога не си ме имала. – Отскубвам се от хватката ѝ. – Отивам да намеря Ела. Можеш да останеш колкото си поискаш, Брук. Аз приключих с твоите играчки.

– Ако убедиш Калъм да ми предложи брак, ще кажа на всички, че детето е негово. – Леденият ѝ глас ме спира, преди да стигна стаята си. – Не ми помагай и всички ще мислят, че детето е твое.

– ДНК тестът ще покаже, че не е мое – изричам, застанал до вратата.

– Може би, но ДНК-то ще покаже, че е част от Роял – изчуруликва тя. – Тези тестове невинаги правят разлика между роднини, особено между бащи и синове. Достатъч-

но е, за да посее съмнение в главата на Ела. Така че, питам те, Рийд, искаш ли да кажа на света, на *Ела*, че ще ставаш татенце? Защото ще го направя. Или ще приемеш моите условия и никой никога няма да разбере.

Раздвоен съм.

– Имаме ли сделка?

Стисвам здраво зъби.

– Ако направя това, ако пробутам тази, тази... – мъча се да намеря точните думи – идея на баща си за теб, ще оставиш Ела на мира?

– Какво имаш предвид?

Обръщам се бавно.

– Имам предвид, кучко, че глупостите ти повече няма да припарят до Ела. Няма да ѝ говориш дори за да ѝ разясниш това – посочвам вече облеченото ѝ тяло. – Усмихваш се, поздравяваш я със здрасти без топлосърдечни разговори.

Нямам доверие на тази жена, но ако мога да се споразумея с нея заради Ела – и да, и заради себе си – ще го сторя. Татко сам си постла леглото. Сега може да си спи в него.

– Дадено. Обработи баща си и двамата с Ела ще имате своето „и заживели щастливо“ – смее се тя и се навежда да си вземе обувките. – *Ако* успееш да си я върнеш.

ЗА АВТОРА

Ерин Уот е рожба на въображението на двама автори на бестселъри, свързани помежду си от любовта към знаменити книги и страстта към писането. Те споделят един и същ съзидателен интелект. Тяхната най-голяма любов (след семействата и домашните им любимци, разбира се)? Да измислят забавни, понякога налудничави истории. Най-големият им страх? Раздялата. Можете да се свържете с тях на общия им имейл: authorerinwatt@gmail.com